

Sygn. akt II Ka 52/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk (spr.) SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2016 r.

sprawy **B. K.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30.06.2000 r. prawo własności przemysłowej

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 6 listopada 2015 r. sygn. akt II K 1209/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, zasądza od oskarżonej B. K. na rzecz Skarbu Państwa 340 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 52/16

UZASADNIENIE

B. K. została oskarżona o to, że w dniu 18.07.2012 r. na terenie firmy (...) w K.przy ul. (...), dokonywała obrotu, oferując do sprzedaży torebki opatrzone zastrzeżonymi znakami towarowymi firm (...) w łącznej ilości 3406 sztuk, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodów,

tj. o przestępstwo określone w art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 06 listopada 2015 r., sygn. akt II K 1209/14:

I. oskarżoną **B. K.** w ramach zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu uznał za winą tego, że w bliżej nieustalonym czasie w okresie od 2010 roku do dnia 18 lipca 2012 roku w K.przy ul. (...), powiat (...), woj. (...), w siedzibie prowadzonej przez nią firmy o nazwie (...) dokonywała obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, zarejestrowanymi dla marki B. przez firmę (...) i dla marki H. przez firmę (...) SA, w postaci oferowanych

do sprzedaży torebek w łącznej ilości 3.406 sztuk, w tym 182 torebki oznaczone podrobionym znakiem towarowym zastrzeżonym przez firmę (...) SA i 3.224 torebki oznaczone podrobionym znakiem towarowym, zastrzeżonym przez firmę (...), nie mając praw do używania tych znaków i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej i za ten czyn na podstawie art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej skazał oskarżoną na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia tego czynu i w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **B. K.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 /dwóch/ lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej **B. K.** grzywnę w wysokości 50 /pięćdziesiąt/ stawek dziennych w kwocie 20 zł /dwadzieścia złotych/ każda z nich;

IV. na podstawie art. 306 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej oraz art. 44 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej **B. K.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 3.406 /trzech tysięcy czterystu sześciu/ sztuk torebek przechowywanych w Magazynie (...) Izby Celnej w W., zlokalizowanym w L., wykaz dowodów rzeczowych nr 1,(...)i (...);

V. na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia tego czynu w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie, tj. zatrzymania w dniach 18-19 lipca 2012 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

VI. zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego spółki (...) kwotę 1.008 zł /jeden tysiąc osiem złotych/ tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie w związku z ustanowieniem pełnomocnika;

VII. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.000 zł /jeden tysiąc złotych/ tytułem zwrotu części wydatków poniesionych w tej sprawie oraz kwotę 320 zł /trzysta dwadzieścia złotych/ tytułem opłaty, zaś resztę wydatków przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca oskarżonej, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 117 § 1 i 2 kpk oraz art. 404 § 1 kpk poprzez brak doręczenia obrońcy prawidłowego zawiadomienia o dokonaniu oględzin 3406 sztuk torebek, na podstawie których to oględzin została wydana opinia biegłego Z. M., co skutkowało brakiem uczestnictwa przez obrońcę w czynnościach, podnoszenia zastrzeżeń na jej wstępnych etapach, a następnie odmową odroczenia rozprawy dnia 14 lipca 2015 r., co również naruszało prawo do obrony oskarżonej,

2) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez brak odniesienia się przez Sąd do dowodów złożonych przez obronę w odpowiedzi na akt oskarżenia z dnia 17 października 2012 r., tj. m.in. wydruków ze strony internetowej (...), wskazujących na specyfikację znaków towarowych firmy (...) oraz H., co skutkowało brakiem odniesienia się przez Sąd do wątpliwości, co do tego, czy torebki oferowane przez B. K. pod logo V., zawierają znaki towarowe wskazanych wyżej firm oraz czy mogą wprowadzać w błąd potencjalnych nabywców towaru,

3) naruszenie przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk, poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z opinii biegłego Z. M., przejawiającą się w błędnym uznaniu, że opinia biegłego jest pełna, jasna i spójna, w sytuacji gdy opinia zawiera braki, w tym przejawiające się w tym, że biegły nie przedstawił punktu odniesienia, w stosunku do którego porównywał torebki oznaczone metkami V., w szczególności poprzez brak przedstawienia opisu zarejestrowanych znaków towarowych, rysunków podglądowych, daty rejestracji etc. Co skutkowało wydaniem opinii jedynie na podstawie własnych tylko doświadczeń biegłego,

4) naruszenie przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk, poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z zeznań świadka A. B., poprzez odmówienie wiarygodności jej twierdzeniom, że podczas przesłuchania dnia 20 lipca 2012 r. nie użyła ona sformułowania „ze znakami towarowymi”, podczas gdy w oparciu o zasady logiki oraz doświadczenia życiowego można uznać, że będąc w stresie świadek mogła użyć takiego skrótu myślowego, w szczególności jeśli takowym określeniem posługiwał się funkcjonariusz M. S.,

5) błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, poprzez błędne ustalenie, że B. K. dokonał obrotu, oferując do sprzedaży torebki opatrzone zastrzeżonymi znakami towarowymi firmy (...) oraz H. w łącznej ilości 3406 sztuk, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, podczas gdy nie sposób uznać, że posiadane przez nią produkty były obciążone zastrzeżonymi znakami towarowymi.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia oraz uniewinnienie oskarżonej od stawianych jej zarzutów.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonej poparł apelację. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...)wniósł o nieuwzględnienie apelacji, utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy i zasądzenie od oskarżonej kosztów zastępstwa procesowego, zaś oskarżona oświadczyła, że czuje się sama pokrzywdzona, bo ona jest tylko pośrednikiem w handlu, a obciążać odpowiedzialnością powinno się tylko producenta.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie. Ani wysunięte w niej zarzuty, ani przytoczona na ich poparcie argumentacja, nie dostarczyły podstaw do uznania kontestowanego orzeczenia za nietrafne.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż przedmiotowa sprawa na wokandę Sądu Okręgowego w Siedlcach trafiła po raz drugi. Wyrokiem z dnia 07 listopada 2014 r., sygn. akt II Ka 394/14 Sąd II instancji uchylił pierwszy wyrok uniewinniający oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej czynu, a sprawa przekazana została do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim. Pierwszym etapem kontroli odwoławczej z art. 438 kpk było zatem sprawdzenie, czy przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji wykonał wiążące go zalecenia wydane przez Sąd Odwoławczy w poprzednim postępowaniu apelacyjnym (art. 442 § 3 kpk). Analiza akt sprawy oraz lektura pisemnego uzasadnienia wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim rozpoznając sprawę ponownie, uczynił zadość wymaganiom wynikającym z art. 442 § 3 kpk i zastosował się do wytycznych Sądu Odwoławczego.

Poprzedzając zasadniczą część niniejszych rozważań podkreślenia wymaga także, iż stanowisko końcowe oskarżonej, wyrażone przez nią na rozprawie apelacyjnej, w którym oświadczyła, że czuje się sama pokrzywdzona, bo ona jest tylko pośrednikiem w handlu, a obciążać odpowiedzialnością powinno się tylko producenta, jest w ocenie Sądu II instancji jedynie przyjętą przez B. K. linią obrony. Przypomnienia w tym miejscu wymaga, iż zgodnie z dyspozycją art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. – Prawo własności przemysłowej, w brzmieniu obowiązującym od dnia 31 sierpnia 2007 r., kto w celu wprowadzenia do obrotu oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawiania wolności do lat 2. Jak orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 kwietnia 2012 r., sygn. III KK 53/12 zwrot – „dokonuje obrotu towarami” w sposób jednoznaczny wskazuje na penalizację każdego etapu obrotu towarami o podrobionych znakach towarowych (LEX nr 1162703).

Wcześniejsze brzmienie przepisu art. 305 ust. 1 w/w ustawy co prawda penalizowało jedynie wprowadzenie do obrotu towarów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, jednakże nowelizacja art. 305 ust. 1 ustawy – Prawo własności przemysłowej jaka weszła w życie z dniem 31 sierpnia 2007 r. (art. 1 pkt 66 ustawy z dnia 29.06.2007 r.

Dz. U. z 2007 r., Nr 136, poz. 958) rozszerzyła jednak zakres zachowań uznawanych za to przestępstwo. Czasookres czynu przypisanego oskarżonej w zaskarżonym wyroku to lata 2010 - 2012 r. Zastosowanie nie będzie miał zatem art. 4 § 1 kk nakazujący stosowanie ustawy względniejszej dla sprawcy. Oskarżona w dacie popełnienia zarzucanego jej czynu, swoim zachowaniem polegającym na dokonywaniu obrotu towarami z podrobionymi znakami towarowymi, wyczerpała znamiona przestępstwa opisanego przez ustawę, a mianowicie art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. – Prawo własności przemysłowej, obowiązującą w czasie popełnienia tego czynu.

Opisane w art. 305 ust. 1 w/w ustawy przestępstwo ma charakter wieloodmianowy i może polegać na dwóch kategoriach zachowań. Pierwszą z nich jest wprowadzenie do obrotu towarów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, zaś drugim – dokonywanie obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu przez obrót towarami oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym, bądź zarejestrowanym znakiem towarowym, którego osoba nie ma prawa używać, należy z kolei rozumieć wszelkiego rodzaju czynności prawne polegające na wprowadzaniu towarów do obrotu oraz dalszą jego dystrybucję. Znamię tego przestępstwa zostanie zatem zrealizowane przez każdą czynność polegającą na udostępnieniu towaru nabywcom, chodzi tu więc o każdy etap obrotu towarami oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym (T. Demenecki, A. Niewęglowski, J. Sitko, J. szczerba, G. Tylec. Prawo własności przemysłowej. Komentarz. Stan prawny na dzień 01.01.2015 r., LEX nr 10180). Żadnych wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzi przy tym fakt, iż oskarżona, chociaż nie była producentem, swoim zachowaniem polegającym na sprowadzaniu torebek, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi H. (...) oraz oferowaniu ich do dalszej sprzedaży i dystrybucji wyczerpała znamiona przestępstwa określonego w art. 305 ust. 1 w/w ustawy. Z racji tego, iż proceder tego dopuszczała się regularnie i uczyniła sobie z niego stałe źródło dochodu, właściwą i pełną kwalifikacją prawną zarzucanego jej czynu jest typ kwalifikowany tegoż przestępstwa, tj. art. 305 ust. 1 i 3 w/w ustawy.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 117 § 1 i 2 kpk oraz art. 404 § 1 kpk, jaki miałyby polegać w ocenie skarżącego na braku doręczenia obrońcy prawidłowego zawiadomienia o dokonaniu oględzin 3406 sztuk torebek, jakie miało miejsce w dniu 06 marca 2015 r., wskazać należy, iż uchybienie to zostało konwalidowane w późniejszym czasie przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim. Jak wynika z protokołu oględzin dowodów rzeczowych (k. 619-624) w czynnościach oględzin w dniu 26 października 2015 r. wziął udział zarówno obrońca oskarżonej, któremu umożliwiono zadawanie dodatkowych pytań w odniesieniu do przedmiotów oględzin, jak i sama oskarżona B. K.. Zważyć także należy, iż zastrzeżenia zgłaszane przez obrońcę oskarżonej nie dotyczyły samego sposobu dokonania oględzin, policzenia, posegregowania typów i modeli torebek, tylko wniosków z opinii biegłego z dziedziny znaków towarowych, jaka została wydana na ich podstawie. Obszerna dokumentacja fotograficzna poszczególnych torebek, sporządzona podczas pierwszych oględzin bez udziału obrońcy, jaka znalazła się w w/w opinii, połączona z późniejszymi oględzinami z udziałem obrońcy i możliwością zgłaszania uwag i zastrzeżeń oraz dokonaniem odplombowania pudeł kartonowych z torebkami na życzenie obrońcy, w ocenie Sądu II instancji, uczyniła zadość przepisom Kodeksu postępowania karnego, który nie dopatrył się uchybień w całości kształcie postępowania dowodowego Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim. Zarzut ten, sprowadzający się w istocie do polemiki z treścią i wnioskami biegłego z w/w opinii, nie zasługiwał zatem na uwzględnienie, a same zarzuty pod adresem tejże opinii zostaną omówione odrębnie w późniejszej części niniejszego uzasadnienia.

Aprobaty Sądu Odwoławczego nie uzyskał także podniesiony przez obrońcę oskarżonej zarzut obrazy art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk, jaki miałyby polegać na braku odniesienia się przez Sąd I instancji do dowodów złożonych przez obronę w odpowiedzi na akt oskarżenia z dnia 17 października 2012 r., m.in. czarno-białych wydruków ze strony internetowej(...) w języku angielskim, wskazujących na specyfikację i charakterystyczne cechy znaków towarowych firmy (...) oraz H.. Żadnych wątpliwości Sądu I, jak i II instancji nie budzi przy tym to, iż torebki oferowane w sprzedaży przez B. K. zawierają znaki towarowe w/w firm, wprowadzając w błąd potencjalnych klientów. Doskonałym odzwierciedleniem tego jest kolorowa dokumentacja fotograficzna tychże torebek połączona ze szczegółowym omówieniem i analizą w opinii biegłego znaku towarowego charakterystycznej „kratki” marki B. – wzór kraty z rejestracji C. (...) (k. 475, 480-481, 483, 486) porównująca oryginały wzorów i ich ułożenie w stosunku do torebek damskich, które oferowała w sprzedaży oskarżona. Podkreślenia wymaga także, iż skarżący mimo tego,

iż sprawa niniejsza po uchyleniu poprzedniego wyroku została rozpoznawana przez Sąd Rejonowy po raz drugi, a od stron na specjalnie wyznaczonym posiedzeniu w dniu 26 stycznia 2015 (protokół k. 447) odebrano stanowiska co do zakresu czynności procesowych oraz dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, takiego wniosku dowodowego nie złożył. Wobec powyższych okoliczności, stwierdzić należy, iż i ten zarzut okazał się chybiony.

Nie można podzielić również zarzutów skarżącego w zakresie obrazy art. 7 kpk – zasady swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy w Mińsku

Mazowieckim przeprowadził bowiem szczegółową analizę zgromadzonych dowodów, precyzyjnie i wyczerpująco wskazał przesłanki dokonanej przez siebie oceny. Tok rozumowania Sądu I instancji przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest zgodny ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, czytelny i poprawny logicznie, nie zawiera jakichkolwiek sprzeczności i dwuznaczności, a wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego okolicznościach.

Zgodzić się przy tym należy w szczególności z oceną dowodu w postaci opinii biegłego z zakresu znaków towarowych mgr Z. M. dokonaną przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, który słusznie uznał ją za pełną, jasną, szczegółową i sporządzoną przez doświadczoną specjalistę w swojej dziedzinie. Jest ona pozbawiona sprzeczności, zawiera wszelkie niezbędne elementy, przede wszystkim oznaczenie podrobionych znaków towarowych, oraz odpowiada na wszystkie postawione biegłemu pytania. Wbrew twierdzeniom obrońcy, w opinii tej znalazło się przedstawienie opisu szeregu cech charakterystycznych zarejestrowanych znaków towarowych, a także szczegółowe i dość obszerne odniesienie się i porównanie torebek sprzedawanych przez oskarżoną z oryginalnymi produktami B. i H.. Opinia ta wypełniona jest licznymi, stosownymi fotografiami, grafikami i rysunkami podglądowymi, które w sposób czytelny i klarowny dla odbiorcy ukazują poszczególne różnice między produktem oryginalnym a jej podróbką, m.in. linie wykroju poszczególnych fasonów, obszycia, zapięcia, kolorystykę, tworzywa i materiały wykorzystane w produkcji, a także jednostkowe elementy wzoru podstawowego zachowane w produkcie podrobionym, jakie nie są rozpoznawalne i zauważalne po pobieżnych oględzinach dla przeciętnego konsumenta. Nadto, dodać należy w odniesieniu do w/w opinii brak jest jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować wiedzę, kwalifikacje, kilkudziesięcioletnie doświadczenie oraz bezstronność biegłego. Brak jest także przesłanek i ewentualnych domniemań, dla których biegły miałby złożyć fałszywą opinię, świadomie narażając się na odpowiedzialność karną z art. 233 § 4 kk. Ze względu na wszelkie powyższe okoliczności opinia ta w pełni zasługiwała na danie jej wiary, także w przekonaniu Sądu II instancji.

Odnosząc się do zeznań A. B. i jej twierdzenia, iż podczas przesłuchania w dniu 20 lipca 2012 r. nie użyła ona sformułowania „ze znakami towarowymi” podkreślić należy, iż Sąd II instancji w pełni zgadza się z Sądem Rejonowym, który w tym zakresie zeznania A. B. odrzucił.

Okoliczność, iż protokół jest zgodny z treścią jej zeznań i nie ma co do niego żadnych zastrzeżeń A. B. potwierdziła swoim własnoręcznym podpisem w dniu przesłuchania. Nadto, w toku konfrontacji z A. B. – M. S. funkcjonariusz celny spisujący ów protokół potwierdził, iż zostało w nim zapisane jedynie to, co zeznała A. B..

Jak orzekł Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 05 stycznia 2004 r., sygn. II KK 91/03 wartość dowodową protokołu oceniać należy według kryteriów związanych z oceną dowodów (OSNwSK 2004/1/3, LEX nr 162344). Właśnie taką konfrontacyjną ocenę, czyniącą zadość wymogom płynącym z art. 7 kpk, bezbłędnie przeprowadził Sąd Rejonowy, wskazując na okoliczności przemawiające za odmówieniem przymiotu wiarygodności ewoluującym na poszczególnych etapach postępowania zeznaniom A. B. – pracownicy B. K., która możliwość uzgodnienia zeznań z oskarżoną-szefową miała dopiero w późniejszym czasie.

Obrońca oskarżonej nie ma także racji podnosząc w złożonej apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający w istocie na ustaleniu, iż B. K. dokonywała obrotu torebkami z podrobionymi znakami towarowymi H. i B., a co za tym idzie na ustaleniu jej sprawstwa. Jak wynika wprost z wniesionej apelacji, w ocenie obrońcy, błąd w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji jest konsekwencją naruszenia przepisów postępowania określonych w art. 117 § 1 i 2 kpk, art. 404 § 1 kpk, art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk oraz art. 7 kpk. Jak już jednak wskazano, zarzuty te okazały się bezzasadne, a jak niezwykle zwięźle i trafnie orzekł Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z

dnia 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 171/15 jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (Legalis Numer 1337292).

W ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe i mają pełne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym. Nie ma wątpliwości co do tego, iż oskarżona swoim zachowaniem opisanym w zarzucie wyczerpała znamiona przestępstwa określonego w art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30.06.2000 r. – Prawo własności przemysłowej. Za popełniony czyn została jej wymierzona także zasłużona kara, czyniąca zadość wymogom płynącym z art. 53 kk, która nie nosi znamion rażącej surowcowości, także nie było podstaw do ewentualnej zmiany wyroku w tej części.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, wobec oczywistej bezzasadności zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonej oraz niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 kpk i 440 kpk, podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądzając od oskarżonej B. K. 340 (trzysta czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Z tych też względów, na podstawie art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.